

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Evy Šonkové a soudců Karla Šimky a Václava Štencla v právní věci žalobce: **T. H. N.**, zastoupený JUDr. Hugem Körblem, advokátem, se sídlem Hybernská 1007/20, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 1. 2026, č. j. MV-183397-4/SO-2025, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 3. 2026, č. j. 35 A 4/2026-62,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce přicestoval na území České republiky v roce 2022 za účelem studia na vysoké škole, ale poté několikrát změnil účel pobytu a zaměření studia. Nejprve mu bylo vydáno povolení k dlouhodobému pobytu s platností od 30. 12. 2021 do 31. 12. 2022 jako účastníkovi kurzu českého jazyka pro další studium akreditovaného bakalářského programu *Informatika/bezpečnost a informační technologie* na Fakultě informačních technologií ČVUT v Praze. Kurz českého jazyka ukončil v řádném termínu, avšak ke složení jazykové zkoušky se nepřihlásil a na Fakultu informačních technologií ČVUT nikdy nenastoupil. Na základě žádosti podané dne 5. 12. 2022 mu bylo povolení prodlouženo do 31. 8. 2023 za účelem studia na University College of Prague, kde byl studentem studijního programu *Účetnictví a finanční řízení podniku*, avšak nezískal žádné kredity a jeho studium bylo ke dni 31. 8. 2023 ukončeno z důvodu nedoložení nostrifikace středoškolského vzdělání. Následně mu bylo na základě žádosti ze dne 3. 8. 2023 vydáno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem „ostatní – studijní aktivity, které nejsou studiem podle § 64 zákona č. 326/1999 Sb.“, a to za účelem studia na *Vyšší odborné škole cestovního ruchu a mezinárodního obchodního styku s.r.o.* s platností do 31. 8. 2024, kde byl studentem prvního ročníku oboru cestovního ruchu, přičemž jeho studium bylo ukončeno k 31. 8. 2024 z důvodu nesplnění předepsaných

zkoušek. Toto povolení mu bylo dále prodlouženo za účelem absolvování kurzů českého jazyka a základních českých reálií na *Double Bubble School*, na které docházel.

[2] Dne 17. 12. 2024 podal žalobce žádost o vydání zaměstnanecké karty podle § 42g odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (zákon o pobytu cizinců), na pracovní pozici všeobecný administrativní pracovník. Ministerstvo vnitra žádost žalobce zamítlo podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. m) zákona o pobytu cizinců, neboť dospělo k závěru, že se žalobce dopustil obcházení tohoto zákona s cílem získat zaměstnaneckou kartu. Odvolání žalovaná zamítla shora označeným rozhodnutím a prvostupňové rozhodnutí potvrdila.

[3] Žalobce rozhodnutí žalované napadl žalobou, kterou městský soud zamítl. Konstatoval, že klíčové žalobní námitky se shodují s námitkami uplatněnými již v odvolacím řízení, na něž žalobce dostal dostatečné odpovědi. Soud podrobně shrnul průběh správního řízení včetně skutkových zjištění a právních závěrů a s napadeným rozhodnutím se ztotožnil. Podle soudu bylo prokázáno, že žalobce obcházel zákon od podání žádosti o povolení pobytu za účelem vysokoškolského studia, k němuž fakticky nedošlo, takže účel nebyl naplněn. Střídání různých vzdělávacích institucí a *de facto* nulový posun ve studiu po dobu 5 let odůvodňují závěr, že vysokoškolské studium nebylo záměrem žalobce, ale prostředkem k dosažení povolení k pobytu, a to za účelem zaměstnání na nekvalifikované pracovní pozici, jež by pro něj na základě žádosti podané na zastupitelském úřadu v Hanoji nebylo dostupné.

II. Kasační stížnost žalobce

[4] Proti rozsudku krajského soudu brojí žalobce (stěžovatel) kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (s. ř. s.), namítá tedy nesprávné posouzení právní otázky soudem.

[5] Stěžovatel důvody pro závěr o tom, že obcházel zákon, považuje za nedostatečné, příliš abstraktní, ale i liché. Žalovaná ani městský soud neuvedly žádné konkrétní a přesvědčivé důvody, z nichž by bylo možné dovodit jeho úmysl obejít zákon o pobytu cizinců či kvóty pro žádosti o zaměstnanecké karty podávané na zastupitelském úřadu v Hanoji. Městský soud nevzal v potaz, že stěžovatel požádal o vydání zaměstnanecké karty až po téměř třech letech od přicestování na území ČR. Do té doby studoval, a to aktivně, byť bez výrazných úspěchů, a až poté změnil názor a rozhodl se usilovat o získání pobytového oprávnění za účelem práce. Tvrzení městského soudu, že po dobu pěti let u něj došlo k *de facto* nulovému posunu ve studiu, má za obecné a nevysvětlené. K žalobě přiložené potvrzení o studiu na vysoké škole spolu s výpisem docházky dokládají, že v jeho vzdělávání posun nastal. Současně požádal i o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, což dokládá.

[6] Žalovaná se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnila se závěry napadeného rozsudku a odkázala na usnesení NSS v obdobné věci a navrhla kasační stížnost odmítnout.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

pokračování

[7] Kasační stížnost je přípustná a projednatelná.

[8] Jedná se však o věc, v níž před krajským (městským) soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, a v souladu s § 104a odst. 1 s. ř. s. je proto nejprve nutné posoudit, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, NSS kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou. Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního NSS podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, *Ostapenko*, v němž vymezil podmínky, za kterých je kasační stížnost přijatelná. Dovodil, že o přijatelnou kasační stížnost se může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou NSS; 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; 4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[9] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[10] Nejvyšší správní soud na úvod připomíná, že jeho úkolem je přezkoumání rozhodnutí a postupu krajského (městského) soudu. Je proto na stěžovateli, aby vznesl konkrétní argumentaci zpochybňující závěry vyslovené v napadeném soudním rozhodnutí (viz např. rozsudky NSS ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Azs 249/2016-38, bod 12, a ze dne 29. 1. 2015, č. j. 8 Afs 25/2012-351, bod 140). Stěžovatel v kasační stížnosti do značné míry opakuje své žalobní námítky, které však míří proti rozhodovacím důvodům žalované. Účelem řízení o kasační stížnosti ovšem není vyvracet opakující se argumentaci, kterou se již v napadeném rozsudku dostatečně zabýval městský soud.

[11] Stěžovatelova kasační argumentace je (podobně jako žaloba) velmi obecná, představuje spíše nesouhlas s rozhodnutími žalované a městského soudu. Stěžovatel pouze prohlašuje, že postupoval v souladu se zákonem a zmiňuje hypotetické příklady posouzení změny účelu pobytu, aniž by se pokusil o skutečnou polemiku s napadeným rozsudkem. NSS posoudil kasační stížnost v obdobné míře obecnosti a neshledal v napadeném rozsudku deficit, jež by odůvodňovaly její přijetí k věcnému posouzení. Městský soud vzal v úvahu nejen (stěžovatelem nezpochybněný) seznam všech jeho vzdělávacích epizod v České republice, ale i jejich časový průběh. Že o vydání zaměstnanecké karty požádal až po třech letech pobytu povoleného za účelem různých studijních aktivit, nevyvrací konkrétně odůvodněný závěr o obcházení zákona, a stěžovateli nelze přisvědčit, že by na úmysl obejít kvóty mohlo ukazovat jen takové jednání cizince, který přicestuje za účelem studia a požádá o změnu účelu pobytu brzy poté.

[12] Ústavní soud v nálezu ze dne 1. 4. 2003, sp. zn. II. ÚS 119/01, k obcházení zákona vyslovil, že „*spočívá ve vyloučení závazného pravidla záměrným použitím prostředku, který sám o sobě není zákonem zakázáný, v důsledku čehož se uvedený stav stane z hlediska pozitivního práva nenapadnutelným. Jednání in fraudem legis představuje postup, kdy se někdo chová podle práva, ale tak, aby záměrně dosáhl výsledku právní normou nepředvídaného a nežádoucího.*“ Judikatura NSS dovodila, že pro zamítnutí žádosti z důvodu obcházení zákona podle § 56 odst. 1 písm. m) zákona o pobytu cizinců je nutné takový úmysl žadatele zjistit a prokázat

(srov. např. rozsudky NSS ze dne 28. 5. 2025, č. j. 6 Azs 157/2024, bod 33, ze dne 27. 11. 2024, č. j. 10 Azs 172/2024-44, bod 31, a ze dne 27. 9. 2024, č. j. 5 Azs 149/2024-56, bod 39). Co se týče pobývání za účelem studia, k němu se vyjádřil NSS v rozsudku ze dne 26. 2. 2021, č. j. 2 Azs 325/2020-33, v bodě 20 následovně: *„U případů, kdy cizinec pobývá na území ČR za účelem studia, je totiž třeba přísně trvat na tom, aby hlavním účelem pobytu (časově i mírou intelektuální investice) bylo uskutečnění studium a aby aktivity jiné (podnikání, závislá činnost, jiná výdělečná činnost či prosté pobývání na území a žití například z úspor či ze zahraničních příjmů) byly pouze doplňkem skutečného a vážně míněného studia. Časté střídání studijních oborů či studium vyžadující jen malou časovou a intelektuální investici cizince může být vážným signálem, že účel jeho pobytu není ve skutečnosti naplňován a že je zástěrkou pro účely jiné. Studium zdánlivé či fakticky „vedlejší“ se nesmí stát nekontrolovanou vstupenkou cizinců na území ČR a prostředkem získání navazujícího povolení k pobytu za jinými účely (podnikání, zaměstnání aj.).“* Závěr městského soudu, že konkrétní postup stěžovatele projevující se ve střídání různých vzdělávacích institucí a marginálním posunu ve studiu po dobu pěti let opodstatňuje závěr správních orgánů, že vysokoškolské studium nebylo skutečným záměrem stěžovatele, je v intencích citované judikatury.

[13] Městský soud svůj rozsudek adekvátně odůvodnil a z ustálené judikatury nevybočil, ani pokud si závěry žalované se souhlasnou poznámkou osvojil (rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, č. 1350/2007 Sb. NSS). Jeho odůvodnění nelze mít za obecné a tvrzení hodnotící studium stěžovatele v kontextu všech okolností za nevysvětlené.

[14] Stěžovatelem odkazovaný rozsudek NSS ze dne 31. 3. 2026, č. j. 5 Azs 115/2025-38, není pro tuto věc přílehlavý, jelikož se týkal žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, které je nárokové, nikoli povolení k pobytu za účelem výdělečné činnosti, tedy pobytového titulu, u něhož má stát velký prostor pro uvážení, a stěžovatel ani neupřesnil, co by z něj mělo vyplývat pro jeho nynější případ. Toliko na okraj je třeba poznamenat, že rozsudek č. j. 5 Azs 115/2025-38 se týkal vážnosti a opravdovosti v dané době toliko záměru žadatele (z Vietnamu) studovat v ČR na vysoké škole. Šlo tedy o predikci budoucího chování žadatele na základě okruhu jeho znalostí v době, kdy teprve ukončil střední školu a o studium se ucházel. V nynější věci jde o situaci prokázaného opakovaného měnění oboru studia a školy, na níž student studoval, aniž by směřoval k úspěšnému ukončení studia. S chováním stěžovatele je tedy k dispozici dlouhodobější – a z pohledu plnění studijního účelu pobytu v ČR zřetelně negativní – zkušenost, jež odůvodňuje závěry žalované.

[15] Nejvyšší správní soud uzavírá, že posuzovaná věc se netýká právních otázek dosud neřešených judikaturou kasačního soudu nebo řešených rozdílně; nebyl rovněž shledán důvod učinit judikaturní odklon. Nejvyšší správní soud neshledal žádné zásadní pochybení městského soudu; ten se svým postupem nijak neodchýlil od ustálené judikatury ani nepochybil při výkladu práva.

[16] O návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti NSS nerozhodoval, protože o kasační stížnosti bylo rozhodnuto bez zbytečného prodlení po poučení účastníků řízení a dalších nezbytných procesních úkonech.

pokračování

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[17] Ze shora uvedených důvodů dospěl NSS k závěru, že kasační stížnost podmínky přijatelnosti nesplňuje. Proto ji podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[18] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl NSS podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. (usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, čj. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS, body 51 až 53). Stěžovatel úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, a žalované, která by jinak toto právo měla, žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. května 2026

Eva Šonková
předsedkyně senátu